

הוספה

ב"ה, יום א' ז' אייר, התרצ"ז.
דניפראפעטראווסק.

אהובי חביבי ויקירי בני הרמ"מ שיחי' לאויט"א.
את מכתבך ... קבלתי ...

ואעורר לך בו הערות. ואתחיל מן המאוחר אל הקודם. והוא מה שכתבת' שמחיצת חצר המשכן מקלעים של פשתן רומזת על האמונה בה' אחד, שדבר זה הוא המבדיל בין חצר המשכן שבכאו"א לרה"ר שבעוה"ז כו'. לדעתי הרמז אינו עולה יפה, כי האמונה הוא בתוך ישראל גופא, ואינה מחיצה המבדלת מחוץ להם לאחרים. ועוד זאת הרי כל מחנה ישראל מקומם הי' לחוץ מן הקלעים, ובודאי בתוך מקומם הי' נמצא בהם אמונת ה' אחד. גם כח האמונה יכול להמצא לחוץ מסט' דקדושה, כמו גנבא אפום מחתרתא רחמנא קרי"ב. ואם כוונתך שהאמונה תהי' בגילוי לגמרי ולא בבחי' מקיף, הרי אז היא הכח היותר נעלה ויקר מכל הבחי'א.

עוד זאת אמונה ע"כ [על-כרחך] שהיא מבחי' חסד ראש ההרים, כי אברהם הי' ראש המאמינים³, שמדתו חסד. ומחיצת פשתן, פשתן קרבנו של קין⁴, הוא גבורות, וכידוע. גם עצם ענין מחיצה והבדלה הוא מבחי' גבורות, וכמו יהי רקיע⁵ שהוא ביום ב' דוקא ...

ולדעתי מחיצת הקלעים הרומזת על גבורות הוא מה שלכל לראש צ"ל בחי' גבור הכובש את יצרו⁶, שאז יכול להבדל מסט' דלעו"ז. ודבר זה ההתחלה שבוה מתחיל הטוש"ע או"ח⁷. ומחיצת הקלעים רומזת על גבורות, כי כל ענין מחיצה והבדלה רומזת על גבורות ... ומה גם שהיא מפשתן הרומז על גבורות ביחוד. (ונקרא ב"ד, שאותיות הללו רומזים

(א) עיין בתניא פי"ט.

-
(1) בהרשימה דב' ניסן תרצ"ז — נדפס לעיל ע' 23 ואילך.	חט"ו ע' 20 הערה 2. וש"נ).
(2) ברכות סג, א — ע"פ גירסת הע"י.	(5) שם א, ו.
(3) ראה שמור"ר פכ"ג, ה ובפי' מהרז"ו.	(6) אבות רפ"ד.
(4) בראשית ד, ג ובפרש"י (וראה לקו"ש	(7) "יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר כו' גבור כארי וכו'".

ג"כ על גבורות שהם קשות, שלכן אין מתחילין בב"ד⁸ ... ומספרם שש רומז על גבורה שהיא מדה הו' הן מלמעלה למטה כחב"ד חו"ג, והן מלמטלמ"ע מיה"נ [מלכות יסוד הוד נצח] ת"ת גבורה, ולכן שמות דיצחק מלא ר'⁹ ... והיינו מה שפשתן הוא שש. ונקודת שש הוא צירי", בינה מקור הגבורות (משא"כ צמר חסדים, נקודותיו סגלו"ן שהם בחסד) ... וביחד ב"ד ש"ש הוא רו"ת מספר המלוי דאד"ו¹⁰, שהוא בחי' גבורות).

ואל תקשי על כל זה מהד' בגדי פשתן לבן דכה"ג ביום הכפורים, שמובן שהם רומזים על רחמים וחסדים שמראה הלובן רומז על חסדים, והכה"ג הוא בחי' רב חסד, כי שם ואז הכוונה הוא שהגבורות היותר תקיפות שהוא פשתן ג"כ מתמתקים, שזהו כל ענין יוהכ"פ שזדונות נעשו כזכיות¹¹, ולכן הבגדים היו פלוסין והנדויין¹² מסט' דלעו"ז דוקא ממצרים וכוש (ע"ד יאתיו חשמנים ממצרים כוש תריץ ידיו לאלקים¹³), שגם הגבורות היותר קשות מתעלים, וכמו שהטבילה במקום קדוש אז היתה בלשכת בית הפרו"ה, אמגושא דוקא¹⁴. והכה"ג דוקא שבחינתו הוא רב חסד (התיקון הששי, היינו ש"ש) הוא יכול ללובשם, כי בתיקון רב חסד מתמתקים גם הגבורות שהם פ"ר מנצפ"ך, כמספר ור"ב חס"ד, ועדמ"ש¹⁵ אלקים ברב חסדך ...

ושיעור הקף הקלעים הי' פ"ר אמות, ר' בדרום וצפון, נ' במערב, ל' במזרח¹⁶, מספר מנצפ"ך גבורות. וגובהן ה' אמות¹⁷, א"כ הם ה"פ מנצפ"ך, כי הגבורות כלולות כ"א [כל אחד] מה"ב. ועמודי החצר היו

(ב) וכמ"ש בפע"ח בכוונת את"ה גבור כו' ע"ש.

פרש"י (ובהגהות הב"ח: נ"ב תרגום ירושלמי רעמסס פילוסא)) .. בין הערביים הנדויין" (מפשתן של ארץ הינדויין והיא ארץ כוש — פרש"י).

(13) תהלים סח, לב.

(14) ראה יומא לה, רע"א (בפירוש "בית

הפרוה"): "מאי פרוה .. אמגושא" (מכשף אחד בנאה ושמו פרווה — פרש"י).

(15) תהלים סט, יד.

(16) תרומה כז, ט ואילך.

(17) שם, יח.

(8) שו"ע יו"ד סקע"ט ס"ב. זח"ג רפא, ב (ברע"מ), ובהנסמן בנצו"ז שם.

(9) כלומר: בבארות דיצחק כתיב (תולדות כו, יח) "ויקרא להן שמות" (מלא ר'), דלא כבאברהם — "כשמת (חסר ר') אשר קרא להן אביו".

(10) כלומר: המספר של ל"ף (המילוי דאל"ף), ל"ת (דד"ת), ו"ן (דנו"ן) ו"ד (דיו"ד) — עולה רו"ת.

(11) יומא פו, ב.

(12) ראה שם לד, ב (במשנה): "בשחר הי' לובש פלוסין (מפשתן של מדינת פלוסין —

נ"ו¹⁸ בס"ה [בסך-הכל], שייך ג"כ לגבורות¹, ושמש קל"ע רומז ג"כ על גבורות, כי ק"ל רומז על גבורות כמו דעת ק"ל דאשה¹⁹. וכן ע' הוא מספר הנקודות דאלקים ... והמספר יחד הוא ר' מספר רבוע אלקים²⁰. ויש פלוגתא בגובה הקלעים, אם רק ה' אמות, או ט"ו אמות (לא כמו שכתבת²¹ י' אמות)¹. ב' הדעות אמת הם, בכלל יש ה' גבורות, זהו גובה ה', ובפרט הם ט"ו^ה ...

נמצא מחיצת החצר קלעי פשתן הוא הפרסא בחי' גבורות. אח"כ²² לפני מן הקלעים בסדר הכניסה הי' מזבח העולה, ואח"כ הכיור וכנו וכו' ...

ע"ד הערתך בתניא פ"י מ"ש ורובה, היכן מצינו בכה"ג²³, עיין בזבחים רפ"ח אפילו א' בריבוא ודע"ד שם כיצד נפל א' מהן לתוך ריבוא כו'. ואם ששם הדין שלא בטל. הנה מדקנקטו ריבוא משמע שיש מציאות שברבוא בטל לכן קמ"ל שאינו בטל. והרי אנן פסקינן שברי' באלף לא בטיל ועכ"ז נקט אלף, עד"ז ברובה.

ועצם הענין מה שנקט בתניא אלו הג' שיעורים ס' אלף ורובה, וס' נקט בחלוקה בפ"ע, ואלף ורובה בחלוקה א' בפ"ע, י"ל הביטול דס' הוא בת"ת שהוא ו' שבשם, שבראשו י', כי הוא ו' רבתא, כפול יפ"ו נ'י

ג) עיין בפע"ח שער הפורים בענין ה"פ נ"ו דהרב את ריבנו ע"ש.

ד) עיין בעירובין ד"ב ובזבחים ד"ס.

ה) ועיין בזהר שמות ד"ט סוע"ב ששים לאתערותא דיעקב ובמק"מ שם.

וכנו), באוהל מועד (מנורה שולחן ומזבח), וקדש הקדשים (הארון והלחות והכפורת) — ביחס למש"כ כ"ק אדמו"ר בהמשך הרשימה (יצא לאור — בעזה"י — ב"רשימות" חוברת קח).

ולאח"ז (לקוטי לוי"צ שם ע' שצד"ה) מבאר ענינם של הנשיאים, יהודה וישכר — ביחס למש"כ כ"ק אדמו"ר בהמשך הרשימה (יצא לאור — בעזה"י — ב"רשימות" חוברת קט).

נדפס לעיל — "רשימות" חוברת קה (ע' 10).

18) ארבעים בדרום וצפון, עשר במערב, ושש במזרח.

19) ראה שבת לג, ב (וש"נ): "נשים דעתן קלה" (וראה לקו"ש חי"ז ע' 149 הערה 14).

20) כלומר: א' (1), אל' (31), אלה' (36), אלקי' (46), אלקים' (86) — עולה מאתיים.

21) צ"ע הכוונה, שהרי ברשימה שלפנינו (לעיל ע' 24) מפורש להדיא שגובה הקלעים הוא ה' אמות, או לדעת ר' יוסי — ה' אמות משפת המזבח, היינו, ט"ו אמות.

22) בחלק זה של המכתב (לקוטי לוי"צ אגרות-קודש ע' שצ"שצד) מבאר בארוכה כל פרטי הענינים שבחצר (מזבח העולה והכיור

פעמים ו' עולה ס' 1. אלף בבינה כמא²⁴ אל"ף ב"ת, אלף בינה 1. רבבה בחכ' רבבות קדש. ומקרא מלא כתיב²⁵ יפול מצדך אלף ורבבה מימינך, הרי שאלף שייך לשמאל ורבבה שייך לימין. וכן בסט' דקדושה בברכות יעקב לאפרים ומנשה, שאפרים הי' מימין דיעקב ויוסף, ומנשה הי' בשמאלם²⁶ שבירך אותם וידגו לרוב בקרב הארץ²⁷, הנה באפרים הוא רבבות ובמנשה אלפים, כמ"ש²⁸ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה. והוא כי בבינה שם ס"ג שעקריותו הוא הג' יודי"ן וא' שבו כידוע, כפול אותם זה על זה ויעלה אלף, ובחכ' שם ע"ב שעקריותו ד' יודי"ן, כפול אותם זה על זה יעלה רבבה²⁹. והוא הל"מ דצלם, ל' בינה מ' חכ"ו. ועם ס' הוא תיבת סל"ם, והוא הסלם שבו עולין הצדיקים הללו, שהם תמינסר אלפי³⁰... וחור"ב י"ה הם ת"ר דל"מ [תרין רעין דלא מתפרשין]³¹, לכן נקט אלף ורבבה בחלוקה א' בפ"ע. ואם נפרש שס' בת"ת כנ"ל, ואלף ורבבה בגבורה וחסד, שגם בהם הוא השמות ע"ב ס"ג, קנקט ס' בחלוקה בפ"ע ואלף ורבבה בחלוקה בפ"ע, כי ת"ת הוא מגולה, וחור"ג מכוסים. ובני עלי³⁰ שהם למעלה מזה הוא בבינה הנקראת עלי'.

ואגב שהבאת במכתבך את המשנה דתרומות פ"י מ"ח³², אעוררך על הג' דעות דהתם. שמלבד זה שת"ק ס"ל תתק"ס ור"י קצ"ב ור' יוסי ט"ז, הנה עוד זאת, ת"ק נקט השיעור במשקל, משקל י' זוז ביהודה שהן ה' סלעים בגליל, ור"י נקט השיעור במדה, רביעית בסאתים, ור' יוסי נקט השיעור במנין, א' מששה עשר, הלא דבר הוא. ומי הוא הת"ק שבמשקל לא נאמר במשנה, והדעות שבמדה ומנין נאמרו ר' יהודה ור' יוסי.

(ו) ועיין בריש ספר מאור"א.

(ז) עיין בל"ת להאריז"ל בישע"י בפסוק מכתב לחזקי'.

(ח) כמ"ש בשער דרושי הצלם דרוש א' ע"ש.

(24) שבת קד, א. יר"ד ה"י וי"ו ה"י, ונמצא שיש בו ד' יודי"ן.

(25) תהלים צא, ז. וכשתכפול ג' יודי"ן (י' כפול י' כפול י') —

יעלה אלף, והכפל דד' יודי"ן (י' כפול י' כפול י' כפול י' כפול י') — יעלה רבבה.

(27) שם, טז.

(28) ברכה לג, יז.

(29) כלומר: ההפרש בין שם ס"ג לשם

ע"ב — ששם ס"ג הוא יר"ד ה"י וא"ו ה"י, ונמצא שיש בו ג' יודי"ן (וא'), ושם ע"ב הוא

(ע' 9).

(30) נדפס לעיל — "רשימות" חוברת קה

(31) ראה זח"ג ד, א.

דע כי הג' דברים הללו משקל מדה מנין הם בהג' קוין, משקל הוא בקו האמצעי דעת^ט ... משקל עם אותיותיו הוא מספר דעת. מדה הוא בחסד' ... מנין הוא בגבורה^א.

ובכן דעת ת"ק הוא בדעת, ולכן לא איתמר מי הוא, כי דעת הוא נעלם^י. כי הרי הוא מלגאו, בשגם שי"ל שרבים אמרו זה, כי הרי דעת הוא באמצע שמחבר הב' קוין, ומפני שבדעת הוא מחבר חו"ב לכן נקטו במשנה משקל י' זוז ביהודה שהן ה' סלעים בגליל, שלכאורה לאיזה צורך נקטו זה הכא, הרי בא בכאן לאשמעינן שמשקל ביהודה הוא כפליים כבגליל, אך המכוון הוא שהוא מחבר חו"ב שהם י"ה, וי' הוא כפליים כה', זהו שמשקל יהודה הוא כפליים כגליל. יהודה מלשון יו"ד רומז על חכ"ג, וגליל ס"ג עם י' אותיותיו^{בב} רומז על בינה ... ובחכ' הוא זוז שמספרו יו"ד ... ובבינה הוא סל"ע ע"ה [עם הכולל] קס"א י' ...

דעת ר' יהודה הוא בחסד, כי ר' יהודה שייך לחסד^{טו}. ולכן הוא נקט השיעור במדה שבחסד ...

ר' יוסי שמספר שמו כמספר אלקים מורה שהוא שייך לגבורה, הוא נקט השיעור במנין שהוא בחי' גבורה. וחסד וגבורה אינם נעלמים כמו דעת, לכן יודעים מי הם, שהם ר' יהודה ור' יוסי.

ושיעוריהם לת"ק תתק"ס, ולר' יהודה קצ"ב, ולר"י ט"ז, י"ל שכולם תלויים באות ו' שיש י' בראשו, שבכפל הוא ס', שלכן השיעור בכלל הוא בס' בכל האיסורין. אך עוד יש באופן אחר, והוא אם לא נחשוב כפל אלא חיבור י' עם ו', עולה ט"ז, השיעור דר' יוסי ... ואם נחשוב מתחלה החיבור שעולה ט"ז, ואח"כ הכפל שעולה ס', ואח"כ

(ט) כמ"ש בל"ת להאריז"ל בישעי' בפסוק מי מדד בשעלו מים ע"ש.

(י) כמ"ש ב[ע"ח] שער האונאה [פ"א] שם.

(יא) כמ"ש ש.

(יב) כמ"ש בריש שער כסה"כ.

(יג) ועיין בתו"א בד"ה ויגש ובד"ה יהודה אתה.

(יד) ועיין במאו"א מע' סלע ע"ש.

(טו) כמ"ש בקול ברמה בביאור האד"ר בענין חברי רשב"י ע"ש.

הכפל דהחיבור על הכפל, שהוא ט"ז פעמים ס', יעלה תתק"ס, השיעור דת"ק. ואם נחשוב החיבור די' ו' עולה ט"ז ואח"כ נחשוב עוד ו' המלוי שהוא בלי י' בראשו (כידוע) בחיבור להו' עולה י"ב, ואח"כ נעשה כפל י"ו על י"ב, עולה קצ"ב, השיעור דר' יהודה.

אמנם כל אלו השיעורים הם הם בדג דוקא, ולא בדברים אחרים. הנה דג הוא בחי' יוסף כמ"ש בברכות בניו²⁷ וידגו לרוב כו', וכתוב בברכות³⁴ עלי עין שהוא כמו דגים שבים שהמים מכסים עליהם כדרוז"ל³⁵, הנה יוסף הוא י"ו ס' פעמים, זהו דעת ת"ק שהשיעור הוא תתק"ס.

אך הרי דג הוא במים עלמא דאתכסיא א"כ ביוסף גופא הוא רק האותיות י"ו דיוסף שהוא החור"ג שבשליש העליון דת"ת משא"כ ס"ף דיוסף הוא בשני שלישי ת"ת ונו"ה שהם מגולים³⁶... לכן דעת ר' יוסי ששמו נמשך מיוסף... שהשיעור הוא ט"ז, י"ו שזה שייך לדג שהוא מכוסה, ולא האותיות ס"ף.

והנה בחי' יסוד שבחזה במקום המכוסה הוא בכדי להתייחד עם לאה העומדת שם, כי אל"כ איך יהי' היחוד עם לאה" ושמ הוא דג שהוא בים דעלמא דאתכסיא דלאה. הנה יוס"ף עם לא"ה הוא מספר קצ"ב זהו דעת ר' יהודה שהשיעור הוא קצ"ב. (ובתיבת ד"ג נרמז ג"כ לאה, כי דג ברבוע, דהיינו ד' ד"ג, ובכפל כל אות על עצמו, דפ"ד [ד' פעמים ד'] גפ"ג [ג' פעמים ג'], עולה מספר לאה. וביוסף כתיב³⁶ אלה תולדות יעקב יוסף, הרי שתולדותיו הוא אל"ה עם יוס"ף, מספר קצ"ב...)

בענין מחנה ישראל³⁷ שהי' ג' פרסי לנגד הג' אבות, וי"ב מיל לנגד הי"ב שבטים י"ל, ישראל הם מבחי' מל', כי כל ישראל בני מלכים הם³⁸, ומל' נקי' כנס"י, ומל' קומתה לנגד נה"י, הג' עדרי צאן הרובצים על הבאר³⁹ דמל' זהו ג' פרסי לנגד נה"י, שהם ג' פרסאות

(טז) וכמ"ש בע"ח שער האונאה בדרוש דמילה ופריעה, וכן הוא בטעמי מצות פ' לך במצות מילה ע"ש.

(יז) ועיין בל"ת ויחי הנ"ל ובע"ח שער לאה ורחל פ"ב ע"ש.

הרשימה — נדפס לעיל ב"רשימות" חוברת קה (ע' 7).

(38) שבת סז, א. וש"נ.

(39) ויצא כט, ב.

(34) ויחי מט, כב.

(35) ברכות כ, א.

(36) וישב לו, ב.

(37) שער זה כתב כ"ק אדמו"ר בהתחלת

במל'י¹¹. ובמרובע הוא ט' פרסי⁴⁰, הוא שם ב"ן דמל' שיש בו ט' אותיות, ד' הפשוטים וה' המלוי⁴¹. והשיעור די"ב מיל הוא לנגד מל' לבנה שם אד' שיש בו י"ב אותיות במלוי, כמו הי"ב חדשים שבמל'. וברובע הוא קד"ם מיל⁴², היינו שם ב"ן ברובע⁴³ שהוא מספר קד"ם. והיינו השיעור דג' פרסי שהוא ט', הוא שם ב"ן כפשוטו. והשיעור די"ב מיל שהוא קד"ם הוא שם ב"ן ברובעו. ומזה ששיעורם הוא י"ב מיל נרמז ג"כ מה שהם שייכים לתתק"ס, כי י"ב פעמים מי"ל הוא מספר תתק"ס.

ודע שמה שמחנה ישראל הוא ג' פרסי נלמד זה ממ"ש⁴⁴ מבית הישמת עד אבל השטים כדאיתא בעירובין⁴⁵, למה מהמקום הזה דוקא נלמד זה. המקום הזה הוא המקום האחרון שחנו בו ישראל במדבר. המדבר בכלל רומז על תהו שהיא ארץ לא עבר בה איש⁴⁶ כו' כידוע, והמקום הזה האחרון דהמדבר בפרט רומז על תהו כשנשבר כולו. וזהו שהוא בית הישמת ואבל השטים, בית הישמת רומז על תהו שעליו כתיב⁴⁷ וראה שוממותינו⁴⁸, וכתיב⁴⁸ ובתהו ילל ישימון, וכתיב⁴⁹ אשר שם שמות בארץ³ הישמת הוא הי"ש מ"ת, הי"ש הוא הז"פ [הז' פעמים] אד"ם, הז"מ [הז' מלכין] דתהו שמתו, ונעשה הבית דתהו שמם וחרב... ומיתת הז"פ אדם, בית הי"ש מת, גרמה שנעשה אבל השטים, הוא מה שהמוחין חו"ב מתאבלים על בניהם הז"ת [הז' תחתונות] שמתו ר"ל. השטים הוא מלשון שטות הוא מה שבסיבת הז"ת שמתו נתבטלו האחוריים דחו"ב... ושיעור המקום הזה הוא ג' פרסי נה"י דא"ק, ופרסי הוא פרסת הרגל

(יח) בפע"ח בהקדמה לשער השבת בענין תחום מדאורייתא שהוא ג' פרסי ע"ש, ועיין ברמ"ז פ' אמור דצ"ז ע"ב.

(ט) בע"ח שער דרושי נקודות פ"א.

(כ) ועיין במק"מ בראשית דנ"ח ע"ב בהג"ה המתחלת והרמ"ז כתב כו' ע"ש.

(43) כלומר: שם ב"ן — שהוא יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה — ברובע, היינו, יו"ד (20), יו"ד ה"ה (30), יו"ד ה"ה ו"ו (42), יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה (52) — עולה קד"ם (144).

(44) מסעי לג, מט.

(45) נה, ב. הובא בפרש"י עה"פ.

(46) ירמי' ב, ו.

(47) דניאל ט, יח.

(48) האזינו לב, יו"ד.

(49) תהלים מו, ט.

(40) כלומר: ג' פרסי, כשהם מרובעים, היינו, ג' כפול ג' (אורך כפול רוחב) — עולה ט' פרסי.

(41) כלומר: שם ב"ן — שהוא יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה — יש בו ט' אותיות. ד' מהם (י' ה' ו' ה') — הפשוטים (ללא המילוי), וה' מהם (ו"ד ה' ו' ה') — המילוי.

(42) כלומר: י"ב מיל, כשהם מרובעים, היינו, י"ב כפול י"ב (אורך כפול רוחב) — עולה קמ"ד (קדם) מיל.

היינו נה"י שהם רגליים, ופרסי מלשון שבירה כמו פריסת מלכותך⁵⁰, הוא מה שנשברו המלכים דתהו ... וג' פרסי הוא השבירות דג' מלכים הראשונים דתהו שהוא כללות ענין השבירה דתהו ... והם ט' פרסי במרובע הוא תהו שהי' בסוד שם ב"ן ד' וה' מלכים. ובמילין הוא קד"ם מילין רבוע שם ב"ן, מלכי קד"ם, דארץ בני קדם ... ושם חנו בני ישראל במסע האחרון להכניע כ"ז ולבררם ... וזהו ששיעור מחנה ישראל הוא ג' פרסי על ג' פרסי הוא לברר את הנשברים דתהו ...

ומה שכ"ז הוא בהמ"ב מסעות, שכתוב זה בהויחנו המ"ב, הוא כי שם מ"ב הוא בתהו ונרמז בו השבירה דתהו⁵¹. א"כ הויחנו האחרון הוא בהגמר דהשבירה דתהו כשנשבר כולו והוא הג' פרסי הרומז על תהו וכאמור.

אמנם הרי מה שישראל חנו שם הוא שביררו את המקום הזה, שנעשה סט' דקדושה, והרי בהמקום הזה בערבות מואב נכרת ברית פעם שלישי על התורה⁵², א"כ ע"כ שנעשה סט' דקדושה, א"כ יתפרש בסט' דקדושה דתיקון.

והוא כי שם מ"ב בקדושה הוא בהפנים דא"א ששם יש ב"פ ש"ע נהורין, שנמשך מזה להמזלות נצר חסד ונקה שמהם יונקים חו"ב, שהם י"ה שבשם. והנה להמזל ונקה לבינה נמשך רק ממ"א שערים שכ"א כלול מט' עולה שס"ט, ולהמזל נצר חסד לחכ' נמשך גם השער המ"ב דפן הימין והשער המ"ב דפן השמאל, שבבינה הוא א"ם ובחכ' הוא ג"ם. והוא מה שהמזל נצר חסד בראשו גבוה יותר מהמזל ונקה. ששער המ"ב דפן השמאל השייך למזל ונקה שהוא בחי' הכתר כלול הוא בשער המ"ב דפן הימין השייך למזל נצר חסד ... וזהו המ"ב ויחננו הם לנגד המ"ב שערים דפן הימין, כי חני' שהוא שוב מטי שייך לימין כמובן. ובויחננו המ"ב כתיב שם⁵³ שחנו ע"ל הירד"ן מספר שס"ט, והם חנו על זה, א"כ זהו הבחי' דנהורא הש"ע שהוא על השס"ט ... והיכן חנו מבית הישמת, ביי"ת הוא מספר נצ"ר חס"ד (מבית הוא מ"י ב"ת, בינה ומל', כי בהמזל נצר חסד הוא בינה מקיף ומל' פנימי דח"ס כידוע. והוא ג"כ מ"ב קדו"ש, כי בכאן הוא שער המ"ב, ובכאן תלוי קדושה כדמוכח בהדיא באד"ר⁵⁴).

(א) כמ"ש בע"ח שער שבה"כ פ"ב ע"ש.

(ב) דקל"ד ע"א בד"ה תקונא תמינאה ע"ש.

והבי"ת הוא הישמ"ת ה' י' בינה וחכ', והוא הכתרים דאו"א ששניהם כלולים באבא. והה' הוא רק שימושי, כי העיקר בכאן הוא חכ' הי', והה' בינה כלול בו. והוא שמ"ת, הב"פ הנהורא הש"ע שבפן הימין ובפן השמאל ששניהם כלולים בכתר דאבא, בראש מזל נצר חסד, בערבת מואב שערבות בחינת בינה הנק' ערבות נכלל במואב בחי' אב דחכ'. וזהו ערבות מלשון תערובות, שנתערב כתר דבינה בכתר דחכ'... עד אבל השטים, הוא בחי' שטות דקדושה, ע"ד מוטב שאהי' שוטה כל ימי⁵², אהניא לי' שטותא לסבא⁵³, פתי יאמין לכל דבר⁵⁴, בהמות הייתי עמך⁵⁵ בתניא פח"י. ואבל הוא מקיפי אבא שהוא א' על ל"ב נתה"ח [נתיבות החכמה], והג' פרסי י"ל לנגד הג' קדושות שבאד"ר שם, וד"ל.

בדבר הערתך⁵⁶ מה שכנדרים ל"ח איתא עניו ובשבת צ"ב איתא תמורת עניו בעל קומה. ותירצת שהא בהא תליא שאם הוא עניו הקב"ה מגביהו, יפה דרשת. וכן הוא בשרשן של דברים, כי...

הא לך ההערות על מכתבך. ומכתבי נתארך קצת. במטותא רבה לשלוח לי העתק. מונחים אצלי כמה ענינים בכתב שחפצתי לשלחם לך, אפס קשה עלי מלאכת ההעתקה, ובמשך הזמן בל"ג אשלחם לך אי"ה.

וה' יהי' בעזרנו לכוון אל האמת, לאמתתה של תורה. ועלה והצלח בני בתורה ומע"ט, חזק ואמץ בהם לשמחת לבב אביך החפץ בטובך, אשרך והצלחתך תכה"י. ומצפה לראות ממך ומאחיק יחיו רוב נחת וענג.

לרי יצחק ש"ס

(52) עדיות פ"ה מ"ו.

(53) כתובות יז, א.

(54) משלי יד, טו.

(55) תהלים עג, כב.

(56) בהמשך הרשימה — יצא לאור

(בעזה"י) ב"רשימות" חוברת קט.